

DECIZIE

07 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Svetlana Filincova
Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând recursul declarat de Alexandru Roman,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Malevanciuc împotriva lui Alexandru Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de Alexandru Roman și s-a menținut hotărârea din 12 mai 2015 a Judecătoriei Ungheni,

c o n s t a t ă:

La 25 august 2014, Anatoli Malevanciuc, reprezentat de avocatul Tudor Țurcanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexandru Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul, Anatoli Malevanciuc, a indicat că, la data de 01 aprilie 2006 a împrumutat lui Alexandru Roman suma de 4 800 dolari SUA și 15 000 ruble rusești, fapt confirmat prin recipisa din data de 01 aprilie 2006.

Reclamantul a invocat că, pentru respectarea căii prealabile, la data de 20 februarie 2014 a expediat în adresa pârâtului reclamația cu privire la restituirea banilor, care a fost recepționată de pârât, la data de 27 februarie 2014, dar care a rămas fără răspuns până în prezent.

Reclamantul Anatoli Malevanciuc a solicitat încasarea din contul lui Alexandru Roman în beneficiul său a datoriei în mărime de 15 000 ruble rusești și 4 800 dolari SUA, echivalentul în lei moldovenești, la cursul valutar al Băncii Naționale a Moldovei, la momentul executării hotărârii.

Prin hotărârea din 12 mai 2015 a Judecătoriei Ungheni, s-a încasat de la Alexandru Roman în beneficiul lui Anatoli Malevanciuc datoria în suma de 15 000 ruble rusești, 4 800 dolari SUA, echivalentul în lei moldovenești, la cursul valutar al Băncii Naționale a Moldovei la momentul executării și cheltuielile judiciare în sumă de 7 174 lei.

Prin decizia din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Alexandru Roman și s-a menținut hotărârea din 12 mai 2015 a Judecătorei Ungheni.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni, de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost expediată participanților la proces la 26 iunie 2018, prin scrisoarea de expediere numărul 16036 (f. d. 176), fiind recepționată de către recurentul, Alexandru Roman la 29 iunie 2018, corespunzător trimiterii poștale DS3100053864AS.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul, a fost declarat de Alexandru Roman, la data de 29 iunie 2018, cu respectarea termenului prevăzut la art. 434 Cod de procedură civilă.

Prin cererea de recurs, recurentul Alexandru Roman a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Malevanciuc împotriva lui Alexandru Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de recurs, recurentul Alexandru Roman, a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, le consideră neîntemeiate și ilegale, bazate pe o interpretare eronată a normelor de drept material.

Recurentul Alexandru Roman, a menționat că, instanța de apel nu a luat în calcul că, în recipisă lipsesc date de identificare a părților și anume nume, prenume, patronimic, adresa de domiciliu, seria buletinului de identitate, cod personal și semnătura ambelor părți figurante în recipisă.

Recurentul, Alexandru Roman a relatat că, recipisa a fost semnată la data de 01 aprilie 2006, dar cererea de chemare în judecată privind încasarea datoriei a fost depusă de Anatoli Malevanciuc, în anul 2014, neaducând argumente concludente și pertinente în susținerea faptului că, anume el este acea persoană care a dat cu împrumut suma menționată și are dreptul să o pretindă de la el. Mai mult, recipisa nu corespunde prevederilor legale, din motiv că, sumele indicate în aceasta nu sunt indicate în valuta națională.

La 18 iulie 2018, Alexandru Roman, a declarat recurs suplimentar împotriva deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Malevanciuc.

Suplimentar, în cererea de recurs, recurentul Alexandru Roman a indicat că, instanța de judecată a examinat cauza în lipsa sa, nu a primit nici o citație și nici o copie de pe cererea de chemare în judecată înaintată de Anatoli Malevanciuc împotriva sa.

Recurentul Alexandru Roman consideră că, instanța de judecată dispunând citarea publică în ziarul „Unghiul”, nu a făcut tot posibilul pentru a asigura citarea lui. Or, în situația dată, Codul de procedură civilă prevede până la citarea publică și alte metode de citare, inclusiv prin intermediul executorului judecătoresc, fapt care nu a fost făcut. Inclusiv, reprezentantul reclamantului nu a interpelat Direcția evidență a populației de la ÎS „CRIS Registru” pentru a afla care este adresa de

domiciliu a pârîului și nu a fost interpelat Departamentul Poliție de Frontieră, pentru a afla dacă a părăsit hotarele Republicii Moldova.

Recurentul Alexandru Roman, a invocat că, a solicitat instanței de apel să-l citeze pe Anatoli Malevanciuc care urma să răspundă la un șir de întrebări și să dovedească instanței de apel că el este persoana „Molevaniuc A. A.”, căruia îi este dator și urma să dea claritate asupra sumelor invocate în recipisă.

Recurentul Alexandru Roman consideră că, instanța de apel neîntemeiat a respins demersul său, invocând faptul că, intimatul Anatoli Malevanciuc este reprezentat de avocatul Tudor Țurcanu, cu toate că, avocatul nu a răspuns la întrebările adresate.

Recurentul a menționat că, instanța de apel a dat apreciere greșită rapoartelor de expertiză, dat fiind faptul că, însăși instanța de apel a constatat că, expertiza din 14 ianuarie 2016 a fost dispusă cu grave abateri de la normele procesuale.

La fel, recurentul a indicat că, expertiza repetată, care a fost dispusă la data de 15 martie 2018, a fost efectuată cu abateri de la prevederile art. 150 Cod de procedură penală.

Recurentul Alexandru Roman, a invocat că, prin raportul de expertiză judiciară din 15 martie 2018 s-a constatat faptul că, manuscrisul din recipisa din data de 01 aprilie 2006 a fost executat de Alexandru Roman, însă experții nu s-au expus pe marginea cifrelor din recipisă. Or, forma în care sunt scrise, cifrele pe parcurs au putut fi modificate prin adăugirea unor altor cifre.

La 20 august 2018, în adresa intimatului Anatolie Malevanciuc, a fost expediată copia recursului declarat de Alexandru Roman, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă pînă la examinarea cererii de recurs, intimatul, Anatolie Malevanciuc, nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv, și nu a depus referință, la cererea de recurs depusă de Alexandru Roman.

Prin încheierea din 31 octombrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de Alexandru Roman împotriva deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost considerat admisibil.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Alexandru Roman urmează a fi admis, se casează decizia din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Malevanciuc împotriva lui Alexandru Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată, din următoarele motivele.

În conformitate art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Articolul 444 din Codul de procedură civilă consemnează că, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată, dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Din materialele cauzei, Colegiul reține că, reclamantul, Anatoli Malevanciuc, a indicat că, la data de 01 aprilie 2006 a împrumutat lui Alexandru Roman suma de 4 800 dolari SUA și 15 000 ruble rusești, fapt confirmat prin recipisa din data de 01 aprilie 2006.

Conform art. 512 alin. (1) Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute.

În corespundere cu art. 513 alin. (1) Cod civil, debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință și diligență la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Conform art. 514 Cod civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Art. 867 alin. (1) Cod civil prevede că, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Instanța de recurs relevă că, contractul de împrumut reprezintă o înțelegere (acord) conform căreia împrumutătorul se obligă să dea în proprietate împrumutatului bani sau alte bunuri fungibile, iar ultimul se obligă să restituie aceiași sumă de bani sau bunuri de același gen, calitate sau cantitate.

Colegiul indică că, deoarece contractul este translativ de proprietate, împrumutătorul trebuie să aibă capacitatea, respectiv, să îndeplinească condițiile cerute de lege pentru actele de dispoziție și să fie proprietarul bunului care formează obiectul contractului.

Astfel, instanța de recurs menționează că, părțile unui contract de împrumut sunt elemente obligatorii ale acestui contract și urmează a fi identificate, fără a existat careva dubii în privința identității acestora.

Conform recipisei din 01 aprilie 2006, Alexandru Roman a împrumutat mijloace bănești de la „Molevanciuc A. A.” (f.d.29), iar instanța de apel nu a examinat argumentul lui Alexandru Roman, precum că, reclamantul Anatoli Malevanciuc nu a probat faptul că, este persoana „Molevaniuc A. A.”, care a împrumutat mijloacele bănești recurentului.

În conformitate cu art. 206 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile au dreptul să solicite instanței judecătorești examinarea cauzei în lipsa lor și remiterea copiei de pe hotărâre. Dacă partea solicită să-și dovedească pretențiile sau obiecțiile prin ascultarea celeilalte părți, instanța cere să se prezinte personal în fața judecății.

Respectiv, instanța de recurs indică că, Alexandru Roman, a solicitat prezentarea personală în fața judecății a lui Anatoli Malevanciuc, pentru a proba că, este persoana „Molevaniuc A. A.”, care a împrumutat mijloacele bănești recurentului (f.d.169).

Însă, instanța de apel a respins acest demers și nu a indicat în motivarea soluției adoptate, argumente cu referire la obiecția apelantului Alexandru Roman precum că, Anatoli Malevanciuc și Molevaniuc A. A. sunt două persoane diferite, dintre care pe ultima nu o cunoaște.

Instanța de recurs relevă că, contractul de împrumut este un contract consensual, fiind valabil încheiat la momentul realizării acordului de voință asupra tuturor condițiilor esențiale, iar una din condițiile esențiale este obiectul contractului.

Or, conform art.572 Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Iar, art.871 al.(1) Cod civil, prevede că, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul și în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul și pînă la expirarea termenului.

Respectiv, Colegiul indică că, obiectul contractului de împrumut îl constituie banii sau alte bunuri fungibile.

Instanța de recurs menționează că, principala obligație a împrumutatului este de a restitui împrumutul în termenul și modul prevăzut de contract.

Astfel, la scadență împrumutatul trebuie să restituie bunuri de același gen și aceiași calitate, indiferent de eventuala sporire sau scădere a valorii bunurilor din momentul încheierii contractului și acela al plății. În cazul împrumutului de bani, la scadență trebuie să fie restituită suma împrumutată, indiferent de scăderea sau sporirea valorii banilor, cu excepția cazului cînd prin acte normative speciale se dispune altfel.

Colegiul reține că, în motivarea acțiunii, reclamantul, Anatoli Malevanciuc, a indicat că, la data de 01 aprilie 2006 a împrumutat lui Alexandru Roman suma de 4 800 dolari SUA și 15 000 ruble rusești, fapt confirmat prin recipisa din data de 01 aprilie 2006 (f.d.5).

Iar, conform recipisei din 01 aprilie 2006, anexată la materialele cauzei, obiectul contractului de împrumut îl constituie suma de 300 dolari SUA, 15 T.P. și 4 500 dolari SUA (f.d.29).

Astfel, instanța de recurs conchide că, decizia instanței de apel nu conține o apreciere convingătoare a tuturor motivelor indicate în apelul declarat de Alexandru Roman, ce ar determina definitiv și incontestabil certitudinea sumelor împrumutate.

Or, instanța de apel, în contextul în care împrumutatul Alexandru Roman a contestat faptul că, sintagma „15 T.P.” reprezintă 15 000 ruble rusești, urma să înlăture orice dubiu cu referire la suma împrumutată, prin ascultarea celeilalte părți, care urma să se prezinte personal în fața judecății, Anatoli Malevanciuc.

Mai mult, instanța de apel nu a indicat care au fost criteriile de a respinge argumentul lui Alexandru Roman, precum că, sintagma „15 T.P.” nu reprezintă 15 000 ruble rusești și de a admite afirmațiile reclamantului, Anatoli Malevanciuc, precum că, la data de 01 aprilie 2006 a împrumutat lui Alexandru Roman suma de 4 800 dolari SUA și 15 000 ruble rusești.

La fel, Colegiul reține că, această omisiune a instanței de apel denotă că, apelantul Alexandru Roman nu a fost auzit de instanța de apel, în ce privește argumentele sale privind temeinicia obiecțiilor sale față de suma împrumutului. Ori, instanța de apel trebuia să indice în decizia recurată, cu suficientă claritate, motivele și temeiurile, în baza cărora și-a întemeiat concluzia de menținere a hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 9 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanței judecătorești îi revine un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sînt stabilite de prezentul cod și de alte legi.

Iar, în conformitate cu art. 9 alin. (2) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească explică participanților la proces drepturile și obligațiile lor procesuale, preîntâmpină asupra urmărilor pe care le poate implica exercitarea sau neexercitarea actului procesual, le acordă sprijin în exercitarea drepturilor, ordonă, la solicitarea părților și altor participanți la proces, prezentarea de probe care să contribuie la adoptarea unei hotărâri legale și întemeiate, conduce dezbaterile judiciare, informează părțile despre posibilitatea inițierii procesului de mediere și ia orice alte măsuri necesare bunei desfășurări a procesului, pune în discuția părților și altor participanți la proces orice împrejurare de fapt sau de drept, efectuează alte acțiuni prevăzute de lege.

În același context, Colegiul indică că, în conformitate cu art. 230 alin. (1-3) Cod de procedură civilă, la cercetarea înscrisurilor sau a probelor materiale, la audierea și vizionarea înregistrărilor audio-video, la dispunerea unei expertize, la audierea martorilor, la adoptarea de măsuri privind asigurarea probelor, precum și în probleme de drept litigios, instanța judecătorească, printr-o încheiere, poate atrage, din oficiu sau la cererea oricărui participant la proces, specialiști în domeniul respectiv pentru consultații, explicații și ajutor tehnic (la fotografiieri, la elaborare de planuri și scheme, la selectare de probe (modele) pentru expertiză, la evaluare de bunuri etc.). Persoana citată în calitate de specialist este obligată să se prezinte în instanță, să răspundă la întrebări, să dea în scris sau oral consultații și explicații, să-i acorde asistență tehnică, după caz. Specialistul dă în judecată explicații scrise sau orale, în funcție de cunoștințele profesionale și de genul activității sale, fără a efectua investigații speciale.

Iar, în conformitate cu art. 148 alin. (1) Cod de procedură civilă, pentru elucidarea unor aspecte din domeniul științei, artei, tehnicii, meșteșugurilor artizanale și din alte domenii, apărute în proces, care cer cunoștințe speciale, instanța dispune efectuarea unei expertize, la cererea părții sau a unui alt participant la proces, iar în cazurile prevăzute de lege, din oficiu. Actele reviziei ori ale inspecțiilor departamentale, precum și raportul scris al specialistului, nu pot înlocui raportul de expertiză și nici exclude necesitatea efectuării expertizei în aceeași problemă.

Astfel, Colegiul relevă că, pentru a stabili dacă sintagma „15 T.P.” din recipisa din 01 aprilie 2006 reprezintă 15 000 ruble rusești, instanța de apel urma să antreneze un specialist sau un expert pentru a elucida acest fapt.

Colegiul reține că, în pofida rolului dirigitor al instanței judecătorești, instanța de apel nu a stabilit dacă sintagma „15 T.P.” din recipisa din 01 aprilie 2006 reprezintă 15 000 ruble rusești sau dacă conținutul acestei recipise a suferit modificări sau adăugiri.

Or, prin încheierea din 13 octombrie 2015 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a dispus efectuarea expertizei grafoscopice, expertului i-a fost înaintată o singură întrebare, și anume: dacă înscrisul de pe recipisa din 01 aprilie 2006, privind darea cu împrumut lui Alexandru Malevanciuc Anatoli a sumei de 4800 dolari SUA și 15 000 ruble rusești, este executat de Alexandru Roman (f.d.79).

De asemenea, prin încheierea din 03 mai 2016 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a dispus efectuarea expertizei grafoscopice repetate, expertului i-a fost înaintată o singură întrebare, și anume: dacă înscrisul și semnătura de pe recipisa din data de 01 aprilie 2006, privind darea cu împrumut lui Alexandru Malevanciuc Anatoli a

sumei de 4800 dolari SUA și 15 000 ruble rusești, îi aparține lui Alexandru Roman (f.d.109).

Astfel, instanța de apel nu a înaintat expertului întrebarea cu privire la sumele acordate cu împrumut, și anume dacă acestea au fost modificate sau au fost adăugate în recipisa din 01 aprilie 2006.

Mai mult, nici rapoartele de expertiză, efectuate în cadrul acestui dosar, nu au răspuns la aceste întrebări cu referire la sumele acordate cu împrumut.

Or, conform raportului de expertiză nr. 004 din 14 ianuarie 2016 (f.d.82-83) s-a stabilit că, înscrisul de pe recipisa din 01 aprilie 2006, este executat de Alexandru Roman. Iar, conform raportului de expertiză nr. 405-406 din 15 martie 2018 (f.d.146-153) s-a stabilit că, textul manuscris al recipisei din 01 aprilie 2006 și semnăturile plasate la începutul și sfârșitul rîndului 6 al textului recipisei din data de 01 aprilie 2006, au fost executate de Alexandru Roman.

Colegiul menționează că art. 20 din Constituția Republicii Moldova prevede că, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

Motivarea hotărârilor este o garanție pentru părți că, cererile lor au fost analizate cu atenție, și oferă posibilitatea exercitării controlului judiciar. Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt și de drept, care i-au format convingerea, în sensul unei anumite soluții trebuie să fie clară, simplă, precisă, concisă și fermă, să aibă putere de convingere. Nemoțivarea hotărârii sau o motivare necorespunzătoare atrage casarea ei.

Distinct justificărilor expuse supra, instanța de recurs învederează jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care statuează că, întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61), iar pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din data de 19 februarie 1997, paragraful 60).

La capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată, jurisprudența CtEDO în repetate rânduri a statuat necesitatea motivării hotărârilor instanței, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (Hirvisaari împotriva Finlandei).

Astfel, instanța de recurs conchide că, decizia instanței de apel nu conține o apreciere convingătoare a tuturor motivelor indicate în apelul declarat de Alexandru Roman, ce ar determina definitiv și incontestabil certitudinea adoptării soluției la care s-a ajuns. Respectiv, instanța de recurs este în imposibilitate de a exercita controlul judiciar asupra unei asemenea hotărâri.

Ca urmare a celor reținute supra, în sensul art. 6 alin. (1) al CEDO, instanța de recurs ține să menționeze că, instanțele de judecată, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care-și întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să prezinte noțiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse aprecierii. De asemenea, noțiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se rezume doar la probarea concluziilor unei părți.

Reiterând, motivele de fapt și de drept, expuse mai sus, statuând că, instanța de apel a soluționat eronat litigiul în cauză, iar instanța de recurs este în imposibilitate de a corecta respectiva eroare judiciară, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, concluzionează de a admite recursul declarat de Alexandru Roman, se casează decizia din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Malevanciuc împotriva lui Alexandru Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

La judecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate supra, creând condiții obiective și reale participanților la proces și judecând cauza, să emită o hotărâre legală și întemeiată, reieșind din circumstanțele esențiale a litigiului dedus judecării.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c), art. 445 alin. (2)-(3) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Alexandru Roman.

Se casează decizia din 24 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Malevanciuc împotriva lui Alexandru Roman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Svetlana Filincova

Tamara Chișca-Doneva

Victor Burduh

Nina Vascan